

169 Alle Del. af Forsl. til en Adresse til Hs. Maj. Kongen.

Jeg agter ikke efter den Forhandling, her har fundet Sted, at gaae meget ind paa Enkeltighederne i vor foreslaaede Henvendelse til Kronen. Dette maatte dog maaskee være mig tilladt med Hensyn til en Udtalelse af min Medforslagsstiller (Hjerring), som maaskee er misforstaaet af mig, men i saa Fald ikke misforstaaet af mig alene, og hvis rette Betydning er magtpaaliggende for mig endogsaa med Hensyn til Adressens Stjæbne. Naar i Adressendkastet Forfatningen af 18de November er nævnt, da er den for mit Vedkommende paa ingen Maade nævnt som Noget, jeg i og for sig er Tilhænger af eller rimeligviis nogeninde vil blive mere Tilhænger af, end jeg er nødt til; men den er nævnt for at paavise den Kjendsgjerning, vi have fra vor nye Konges Optræden, den Kjendsgjerning, at han i Anledning af og med Hensyn til denne Forfatning har havt Mod og Kraft til med Alvor og Bærdighed at vise Foreslåinger og Fordringer fra Udlandet tilbage, der, hvis han ikke havde vist dem tilbage, vilde have involveret en ligefrem Krænkelse af det, der maa være os Alle det Vigtigste, Landets Selvstændighed og Uafhængighed. Denne Passus er for Øvrigt ogsaa forklaret paa et andet Sted, ligesom Adressens Betydning i det Hele, og Forklaringen er paa dette andet Sted akcepteret fra den høitagtede Konseilspræsidents Side saaledes, at jeg aldeles ikke kan finde Opfordring til videre at gaae ind derpaa. Jeg skal derfor ogsaa indskrænke mig til at anbefale mine Venner vel at ihukomme, at en Henvendelse til Kongen i dette Øieblik ikke blot maa forekomme naturlig fra Rigsdagens Side, men næsten ueftergivelig, naar vi huske paa, at det danske Folk i dette Øieblik ingen anden Repræsentation har, og at denne Henvendelse vil lyde ikke blot i Landet, men ogsaa udenfor Landet, at den vil styrke de Bestræbelser, det danske Folk virkelig vil slutte sig til, modarbejde Retninger, som ville saare og krænke det dybt. Jeg troer derfor, den har Krav paa fra alle Sider at mødes med Velvilje, og jeg for min

Deel anbefaler derfor dens Fremme og Undertagelse.

Hjerring: Der er ikke nogen Modsigelse mellem det Foredrag, vi hørte af den ærede Landstingsmand for 2den Kreds (Christensen), og hvad jeg tidligere har ytret, idet jeg nemlig anførte, at der blandt Forslagsstillerne af denne Adresse fandtes Mænd, som i og for sig ikke vare Tilhængere af Forfatningen af 18de November, men at de ikke desto mindre havde kunnet tiltræde, hvad der er ytret her i det første Punktum af det Afsnit, fordi de i denne Forfatningslov saae et Symbol for Danmarks Selvstændighed, fordi Kongen overfor Udlandets Fordringer havde nægtet at ophæve den. Det forekommer mig, at det er omtrent det Samme, som den ærede Landstingsmand yttrede, blot med nogle andre Ord.

Konseilspræsidenten: Man befinder sig under lidt særegne Omstændigheder, naar man, efter den foregaaende Dag, at have deltaget i Forhandlingen om en saadan Sag som den foreliggende, da atter skal sride dertil. Dersom man turde være overbevist om, at Ingen af de Herrer kjendte, hvad der var sagt paa et andet Sted, kunde man maaskee tillade sig en Gjentagelse deraf; men da det allerede foreligger trykt, vil det findes naturligt, at jeg maa tage Hensyn dertil og gaae ud fra den Forudsætning, at De ikke ere ubekjendte med de Øtringer, som jeg har fremført paa et andet Sted. Det, jeg altsaa væsentligt vil være indskrænket til, vil være, om muligt, at fremstille det politiske Standpunkt, som Regjeringen maa indtage, saa klart og bestemt, at der ikke kan være nogen Tvivl derom. Et politisk Standpunkt er væsentlig bestemt ved de politiske Spørgsmaal, som ligge for. Man har altsaa egentlig hverken at gjøre med Fortidens Begivenheder eller med Fremtids-Begivenheder eller Fremtids-Spørgsmaal, men kun med de nærmest foreliggende. Mine Herrer! De ville